Блага вест:
Посланието, което има силата да спасява

Светът е съкрушен, но Исус обича да спасява, да
трансформира нашата разруха и
да ни възстановява отново.

Големият проблем, пред който е изправено Евангелието на Исус Христос, не е съмнението, което е извън църквата; това е съмнението, което е вътре в църквата.[1]

– Далас Уилард

Ние обичаме да споделяме с другите за хубавите неща, които сме видели, открили или преживели. Никой не ни кара да правим това. То е нещо съвсем естествено. Хората, които обичат коли, се радват да разказват на другите за любимите си марки и модели. Хората, които обичат филми, нямат търпение да разкажат за новата лента, която са гледали, и често биха отишли на прожекцията отново заедно с приятелите си. Други ще ви разказват за любимото си кафене или ресторант; за новия музикант, който са открили; за книга, която са прочели; за някоя нова джаджа, която са си купили, или за място, което са посетили. Ние обичаме да разказваме на другите за нещата, които ни носят наслада – почти не можем да се спрем да говорим за това! Ако не ми вярвате, значи не сте прекарали време във Фейсбук.

Същото е било и с хората в първата Църква. Те се срещнали с възкръсналия Господ и в личността на Исус опознали и преживели вечния живот. Съществуването им радикално се променило именно заради срещата с Него. Греховете им били простени, животът им – очистен от всяка вина и срам; дадена им е била нова цел и нова същност; в Духа им е била предоставена милост и сила да живеят прекрасен, свят живот; взаимоотношенията им с Бога и другите били помирени; били изпълнени с жива надежда, превъзходен мир и трайна радост. За тях тези вести били прекалено добри, за да ги държат в себе си и те естествено отишли и разказали на приятелите, съседите и родините си за личността на Исус Христос и за живота, който са открили в Него. Те споделяли с другите, защото вярвали и сами осъзнали, че това са добри новини. Направили го, защото били убедени, че и те отчаяно се нуждаят да чуят тези вести.

Евангелието на Исус продължава и днес да бъде най-доброто нещо, което някога светът е чувал. Продължава да бъде новина, от която светът има отчаяна нужда. И все пак нежеланието ни да я споделяме с други хора говори много за това, което вярваме за Евангелието. Знам, че нашата липса на усърдие в евангелизирането сочи към неудобния факт, че вие и аз сме забравили колко добър и променящ живота е Исус. В противен случай и ние като Петър ще кажем: „Ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули“ (Деяния 4:20). Това няма да се случи, докато не се убедим, че Евангелието е най-добрата новина за света, която ще можем да споделяме естествено,

страстно и с цялото си сърце с тези, които Бог е поставил в нашия живот. Поради тази причина в тази глава искам да си спомним още веднъж защо това е така и как да станем хора, които продължават да разпалват пламъците на вярата.

- Вашият живот и думите ви свидетелстват ли, че истински вярвате, че Исус е добра вест за вас и за другите? Защо „да“ или защо „не“?

Погледнете в Библията: Йоан 11:1–46

[1] Един човек на име Лазар, от Витания, от селото на Мария и на сестра ѝ
Марта, беше болен. [2] А Мария, чийто брат Лазар беше болен, беше онази,
която помаза Господа с миро и избърса нозете Му с косата си. [3] И така,
сестрите пратиха до Исус да Му кажат: Господи, ето този, когото обичаш,
е болен. [4] А Исус, като чу това, каза: Тази болест не е за умиране, но е за
Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея. [5] А Исус обичаше
Марта и сестра ѝ, и Лазар. [6] След като чу, че бил болен, остана два дни на
мястото, където се намираше. [7] А след това каза на учениците: Да отидем
пак в Юдея. [8] Учениците Му казаха: Учителю, току-що юдеите искаха да
Те убият с камъни и пак ли там отиваш? [9] Исус отговори: Нали има
дванадесет часа в деня? Ако някой ходи през деня, не се препъва, защото
вижда светлината на този свят. [10] Но ако някой ходи през нощта, препъва
се, защото светлината не е в него. [11] Това изговори и след това им каза:

Нашият приятел Лазар заспа, но Аз отивам да го събудя. [12] Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. [13] Но Исус бе говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за потъване в сън. [14] Тогава Исус им каза ясно: Лазар умря. [15] Но се радвам за вас, че не бях там, за да повярвате; но нека да отидем при него. [16] Тогава Тома, наречен Близнак, каза на другите ученици: Да отидем и ние, за да умрем с Него. [17] И така, като дойде, Исус научи, че Лазар беше вече от четири дни в гроба. [18] А Витания беше близо до Йерусалим, на около петнадесет стадия; [19] и много от юдеите бяха при Марта и Мария, за да ги утешават за смъртта на брат им. [20] А Марта, като чу, че идва Исус, отиде да Го посрещне; а Мария остана в къщи. [21] Тогава Марта каза на Исус: Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре. [22] Но и сега зная, че каквото и да поискаш от Бога, Бог ще Ти даде. [23] Исус ѝ каза: Брат ти ще възкръсне. [24] Марта Му каза: Зная, че ще възкръсне при възкресението в последния ден. [25] Исус ѝ каза: Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мене, макар и да умре, ще живее. [26] Никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре вовеки. Вярваш ли в това? [27] Тя Му отговори: Да, Господи, вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, Който идва в света. [28] И като каза това, отиде и скришом повика сестра си Мария, като ѝ каза: Учителят е дошъл и те вика. [29] И тя, щом чу това, стана бързо и отиде при Него. [30] Исус още не беше

дошъл в селото, а стоеше на мястото, където Го посрещна Марта. 31 А
юдеите, които бяха с Мария в къщи и я утешаваха, като видяха, че тя стана
бързо и излезе, отидоха след нея, като мислеха, че отива на гроба да плаче
там. 32 И така, Мария, като стигна там, където беше Исус, и Го видя, падна
пред нозете Му и Му каза: Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да
умре. 33 Исус, като я видя, че плаче и че юдеите, които я придружава-
ха, също плачат, се потресе в духа Си и се смути. 34 И попита: Къде го
положихте? Казаха Му: Господи, ела и виж. 35 Исус се просълзи. 36 Затова
юдеите си казаха: Виж колко го е обичал! 37 А някои от тях казаха: Не
можеше ли Този, Който отвори очите на слепеца, да направи така, че
и Лазар да не умре? 38 А Исус, все още натъжен в Себе Си, дойде на гроба.
Това беше пещера и на нея беше привален камък. 39 Исус каза: Отвалете
камъка. Марта, сестрата на умрелия, Му каза: Господи, смърди вече,
защото от четири дни е в гроба. 40 Исус ѝ каза: Не ти ли казах, че ако
повярваш, ще видиш Божията слава? 41 Тогава отместиха камъка. А Исус
повдигна очи нагоре и каза: Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. 42 Аз
знаех, че Ти винаги Ме слушаш; но това казах заради хората, които стоят
наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил. 43 Като изрече това, извика със
силен глас: Лазаре, излез навън! 44 Умрелият излезе, с ръце и крака повити
в саван и лицето му забрадено с кърпа. Исус им каза: Разповийте го и го
оставете да си отиде. 45 Тогава много от юдеите, които бяха дошли при

Мария и видяха това, което направи Исус, повярваха в Него. [46] А някои от тях отидоха при фарисеите и им казаха какво бе извършил Исус.

Следвайте стъпките в „Приложение 2: Индуктивно библейско изучаване“ и отбележете своите наблюдения, впечатления и въпроси в празните полета по-горе.

- Казва ни се, че Исус обича Лазар, но че остава, където е, за още два дена, след като научава за състоянието на Лазар. Какво ни показва това за Исус и за начините, по които действа Бог?

- Как се грижи Исус за учениците и за техния страх и безпокойство относно ходенето им до Юдея?

- Какво е важното в начините, по които Исус общува с Марта и Мария в тяхната скръб? Какво иска Той да знаят и разберат?

- Ако Исус знае, че тази болест няма да свърши със смърт, защо е така дълбоко трогнат в духа си и се просълзява? Какво ни показва това за Него?

- Исус ни казва, че и двете събития в този пасаж са за Божия слава (ст. 4) и че учениците Му трябва да повярват (ст. 15). По какъв начин това събитие прославя Бога? В какво са предизвикани свидетелите на това събитие да повярват?

- Какви са добрите новини в този пасаж?

- Как е възможно хора, които са станали свидетели на едно и също събитие, да реагират по толкова различни начини?

- Напишете заключение от едно или две изречения върху основната идея на този текст. Какво е Божието слово от този пасаж за вас на този етап от живота ви? Как трябва да откликнете на това Слово?

Блага вест: Посланието, което има силата да спасява

Отбележете изявленията, които ви впечатляват, към които имате въпроси или тези, които бихте искали да дискутирате със своя духовен партньор.

Конфронтация с разрухата

Спомням си, че бях в шести клас, когато за първи път се сблъсках с реалността на смъртта. Преди това знаех за хора, които са умрели, но бях прекалено малък, за да разбера наистина и да почувствам болката от тяхната загуба. Но когато бях в шести клас, един приятел от училище получил епилептичен припадък, докато бил във ваната, и се удавил. Предния ден заедно играхме по време на обедната почивка, а на следващия се сблъскахме с новината, че никога повече няма да го видим. Нямаше вече да водим забавни разговори за момичетата от класа, които харесвахме, или да използваме тайното си ръкостискане, което си измислихме. Той си беше отишъл, а аз бях объркан и много наранен. Помня, че се заключвах за дни в стаята си и не исках да говоря с никого, опитвайки се да се боря с реалността на смъртта и с това, че нашият живот на Земята има край. Всички мои младежки вярвания, че животът е добър и справедлив и че ще живея вечно, се сриваха, когато бях изправен пред реалността на нашия пропаднал свят.

Светът ни тъне в разруха и ефектът от това достига всички ни. Няма човек, нито кътче от света, което да не е докоснато. Ние четем за земетресения и стихийни бедствия в целия свят и за техните опустошителни последствия. Познаваме добре новините за убийства, насилие и войни. Всеки ден хора губят домовете си в пожари и любими хора в катастрофи. Други страдат от безработица и бедност, а трети се измъчват от разрушени взаимоотношения, разводи и семейно насилие. Всички сме виждали отвратителния ужас на рака, СПИН-а и другите смъртоносни болести. Нашият свят е прогниващ. За някои от вас, които четете тази книга в момента, това не са теоретични и философски разсъждения, а дълбока и болезнена реалност. В даден момент ние всички сме се сблъсквали или ни предстои да се сблъскаме с истината за нашия разрушен свят.

За Мария и Марта този ден идва, когато брат им Лазар се разболява. Техният любим брат лежи в болки и страда и те чувстват агонията на това да не можеш да помогнеш с нищо. Тяхното положение е толкова сериозно, че изпращат да повикат Исус. Те Го умоляват да прекъсне каквото прави и да се върне в град, в който някои търсят начин да Го убият. Когато пристига, Той вижда ситуация, изпълнена с болка и страдание и белезите на нашия разрушен свят. Лазар вече е мъртъв от четири дни и Марта и Мария

са в дълбока скръб и измъчени от агония. Би било лесно за нас да не обърнем внимание на тяхното страдание, защото знаем края на историята. Въпреки това за двете сестри, които не знаят какво ще се случи, това е момент, изпълнен с болка и мъчение. Брат им лежи мъртъв и това, което знаят е, че никога няма да го видят отново.

Преди да преминем към добрите новини, е наложително да разберем лошите, а те са, че нашият свят е пропит от болка, зло, страдание и смърт[2]. Също така е наложително да споменем, че това не е идея на Бога. Бог е създал свят от безмерна красота – изпълнен с живот, благословение и мир[3]. Неговото намерение за човечеството е било да се радва на целостта на взаимоотношенията си с творението, един с друг и с Него. Реалността на разрухата не е причинена от Бога или Негова грешка, а е ужасяващият резултат от това, че сме отхвърлили Божиите закони и царуване в света. Ние сме причината за разрухата на света. Ние сме поканили неприятеля и смъртта да влязат в нашите истории. Ние сме изкоренили света на мира, като сме избрали да пренебрегнем Бога и Неговите пътища.

Това са лошите новини. Но има и добри новини и то толкова добри, че не можем даже да си ги представим.

Благата вест за Исус

В Евангелието според Йоан ни се представят седем чудеса, или знамения. Тези седем свръхестествени знака са представени от Йоан в цялото му евангелие, за да се разкрие нещо уникално за Исус, Неговото царство и спасението, което Той извоюва за нас на кръста. Чрез тях ние можем да видим славата на Исус и чрез тях сме насърчени да поставим вярата и надеждата си в Него. Йоан пише:

> *А Исус извърши пред учениците още много други знамения, които не са описани в тази книга. А това бе написано, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име*
> (Йоан 20:30–31)

Възкресението на Лазар е седмото финално чудо преди смъртта и възкресението на Исус, което е чудо на чудесата. Във възкресението на Лазар Исус се прославя. Неговият уникален и прекрасен характер са изложени на показ, така че да можем да поставим надеждата си в Него и да бъдем водени към живот.

Докато изучавах този пасаж, аз забелязах три специфични начина, по които добрите новини за Исус са показани – Той влиза в нашия разрушен свят; Той има силата да трансформира нашето съкрушено състояние; Той ни показва път към Живота. Нека проучим всяко от тях малко по-дълбоко.

Исус влиза в нашия разрушен свят. Лесно можем да си представим бог, който няма нищо общо с нашата болка и разруха. Можем лесно да видим в представите си бог, който е толкова „свят“, че да не иска да има нищо общо с бъркотията в нашия живот и света. Ние без затруднение можем да си представим бог, който ни учи от разстояние как да избягаме от света и неговото зло и който би общувал с нас само когато успешно сме се отделили от гнилотата на света. Не трябва да се мъчим да си представяме такъв бог, защото това е представата, която повечето религии ни предлагат и в която светът бърза да повярва. Но това не е Исус.

В рязък контраст Исус влиза в болката и разрухата на света. Той не създава манастир или религиозна база, в която да кани хората да потърсят пътя към Него. По-скоро Той отива при тях и иска да влезе в техните ситуации, изпълнени със срам, бъркотия и страдание. Той не обвинява и не съди, казвайки: „Вие, хората, сте си виновни – вие сами си причинихте това“. Вместо това Той иска да ни изслуша, да отговори на въпросите ни, съмненията и страховете ни и да тъжи заедно с нас. На Него не Му е безразлична нашата болка, а е дълбоко трогнат и разтревожен от тлението и смъртта, знаейки, че творението не е създадено за това.

Добрите новини от този пасаж са, че ние не сме сами в страданието. Светът е прогнил, но Царят на царете не ни е оставил. Напротив, Той е близо. В каквато и ситуация да сме или ще влезем в бъдеще, можем да сме сигурни, че Господарят на вселената е с нас. Той идва да ни утеши, да ни даде перспектива и сила, да отговори на въпросите и страховете ни и да тъгува редом с нас. И нещо повече – и това е нещо почти невероятно да се повярва – Той идва до нас като Един, Който Сам е страдал. Исус е опитал върху Себе Си пълната сила на злото, страданието и загубата, предателството и смъртта. Това не са концепции, които са Му чужди, но Той е Бог, Който е избрал да дойде до нас в нашето страдание, за да може напълно да ни утеши и да ни помогне.

> *Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник по отношение на Бога, за да извърши умилостивение за греховете на народа. Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага.* (Евреи 2:17–18)

Исус има силата да трансформира нашето съкрушено състояние. Ако беше само това, че нашият Бог дойде близо до нас в нашето страдание, то би било добра новина, но посланието на Евангелието е, че Бог, Който е близо, също има силата да трансформира нашето съкрушение.

Когато Исус излиза на сцената, Лазар е в гроба вече четири дни. Това е много важно, защото е имало вярване по това време, че духът на мъртвия се носи над тялото в

първите три дни след смъртта и след това го напуска завинаги.[4] Въпреки това Исус със Своите думи извършва това, което никой не би могъл и да си представи. Той връща към живот онова, което е напълно мъртво и безнадеждно. Той връща целостта там, където има пълно тление.

Смъртта, нашият най-голям страх и най-велик враг, изобщо не може да се сравнява с Исус. Няма ситуация, за която да е прекалено късно или да е твърде далеч от Неговия контрол. Няма нищо разрушено, което Той да не може да изцели. За Исус няма загубени каузи или твърде големи проблеми. Той е Господар на всичко. Той може с една дума да промени всичко.

Добрите новини в този пасаж са, че Исус е спасител. Светът е съсипан, но Исус обича да спасява и трансформира нашето съкрушение, за да ни направи отново цели. В каквато и ситуация да се намираме сега или да попаднем в бъдеще, можем да бъдем сигурни, че Той може да направи нещо добро от това и може да ни върне живота. Той може да спаси болните, Той може да излекува отношения, които са напрегнати, може да освободи онези, които са в хватката на грехове и може да възкреси онези, които са умрели. В крайна сметка, поради Своето собствено страдание и възкресение, можем да имаме увереност, че Исус и само Исус може да ни доведе във вечния живот, тъй като Той е победил нашия най-голям враг – смъртта.

> *„О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото?“ Жилото на смъртта е грехът и силата на греха е законът; но да благодарим на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.*
> (I Коринтяни 15:55–57)

Историята на Лазар ни напомня, че пътищата на Исус и времето за Него не са такива, каквито ние очакваме. Ние бихме очаквали Исус да тръгне незабавно, веднага щом чува за болестта на своя приятел, но вместо това Той изчаква още два дни на мястото, на което се намира. По същия начин, когато изглежда, че нашите молитви остават нечути, не е защото Исус не може или не иска да промени нашето наранено състояние, но най-вероятно Той има по-висока цел и план, които ще бъдат за Негова слава и за привеждане на повече хора към вярата. Разбира се, за разлика от ситуацията с Лазар, може да не разберем цялата картина по време на живота си на Земята, но историята на Лазар ни насочва към по-голямата истина, че Исус изработва Своето спасение в света. Той е трансформатор на разрухата. Тук и сега ще видим само отблясък на това, но в Неговото ново царство ще го изпитаме напълно.

Исус разкрива пътя към Живота. Накрая, особено добри новини са тези, че Исус разкрива пътя към живота. Той не иска да сме държани в мрака. Спасението Му не е тайна за избрана група вътрешни лица. Той желае всички да знаят и повярват, че Той

е Пътят към Живота и че всички, които извикат към Него, ще бъдат спасени. Христос милостиво разкрива, че Той е Възкресението и Животът. Това не са само красиви думи за поздравителна картичка или декоративен плакет за стената, но те са доказали, че са истина чрез мощното Му възкресяване на Лазар. В крайна сметка, Исус ни разкрива Бога, за да можем да Го познаваме и да изживеем Живота: „А това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3).

По същия начин нищо друго в този свят не може да ни донесе живот. Никаква друга религия, философия, притежание или човек не могат да ни освободят от греха и вината. Никой друг, освен Исус, не може да ни помогне да живеем и да вярваме в нашата истинска същност като Божии деца. Нашият копнеж за цел и значение се намират само в пътя на Исус. В нашия плуралистичен свят, където истината е относителна, това звучи рестриктивно и потискащо. Но Божията милост и благодат са, че като знае пътя към Живота, Той благосклонно дойде да ни го разкрие.

Начинът да се преживее този живот е чрез вяра в Него. За учениците това е означавало да тръгнат след Него, дори когато е изглеждало опасно. За Мария и Марта това е означавало да отворят гроба на брат си, който е бил положен там от четири дни. За всички нас това ще означава да слушаме гласа на Исус, когато Той ни призовава към вяра и покорство. Да вярваме в Исус, означава да следваме Него и Неговите пътища, защото сме познали, че само при Него има Живот. Добрите новини, разкрити ни в този пасаж са, че пътят към Живота не е скрит, а е показан ясно за всички нас. Ние всички сме изгубени, но Исус ни води към вечен Живот. Шокиращите вести са, че дори сред тези, които са видели с очите си възкресението на Лазар, има някои, които са избрали да не повярват.

> *И ето какво е осъждението: Светлината дойде на света и човеците обикнаха тъмнината повече от Светлината, защото делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази Светлината и не отива към Светлината, да не би да се открият делата му; но който постъпва според истината, отива към Светлината, за да станат явни делата му, понеже са извършени по Бога.* (Йоан 3:19-21)

Господарят на Живота

Историята на Лазар, седмото чудо у Йоан, ни разкрива Благата вест за Исус и Неговото спасение. Ние живеем в свят, който е разяждан от грях и е белязан от страдание. Добрите новини обаче са, че Исус влиза в живота ни, трансформира страданието ни и ни води към Живот.

Не е случайно, че именно това чудо, възкресението на Лазар, тласка Исус към събитията, довели до разпъването на кръст, тъй като Благата вест е тясно свързана с кръста. Именно там Той напълно влиза в нашето страдание. На кръста Той веднъж завинаги преобръща нашата разруха в ред, за да можем отново да бъдем цели. Кръстът и възкресението разкриват определено, че Вечният живот се намира само в Исус. На кръста Той беше веднъж завинаги прославен като Господар на Живота.

Всеки от нас е поканен да познава и вярва в Благата вест. Ние сме поканени да преживеем живота и надеждата, които се намират в Христос. Всеки ден и във всяка ситуация ние сме поканени да разберем, че Той е възкресението и Животът и че като вярваме в Него, ние никога няма да умрем. Ние можем да преживеем Благата вест, като се срещаме с Исус в изучаването на Писанията, молитва, хваление и християнско общение, но също така и в моменти на страдание, като с вяра уповаваме на Него.

Това са вестите, които променят живота – нашия и на онези, които срещаме. Това са животопроменящите новини, които светът отчаяно се нуждае да чуе. Докато ние не повярваме и не живеем това Евангелие ден след ден, ние не можем да бъдем Негови свидетели в този свят, защото не можем да споделяме надеждата, която имаме в Христос, ако нашият живот не е белязан от надежда в това Евангелие. Като преживяваме истината, че Исус е Господарят на живота, ние съвсем естествено ще станем Негови свидетели и ще споделяме за вечния живот, който Той дава в нашите домове, училища, работни места и навсякъде, където Бог ни изпрати в този свят.

Стих за запомняне: Римляни 1:16,17

Защото не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва – първо на юдеина, а после и на езичника. Защото в него се открива правдата, която е от Бога, чрез вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее“.

- Какво означава на практика да се срамуваш от Евангелието? Защо човек би се срамувал? Ако някой наблюдава живота ви, би ли заключил, че вие не се срамувате от Евангелието? Защо „да“ или защо „не“?

- Какво лично вие сте преживели, за да осъзнаете, че Евангелието носи спасение и разкрива Божията праведност?

- Как бихте отговорили на някого, който ви попита: „Какво е Евангелието? Какво вярваш за Исус“?

Божията сила, която носи спасение

Можете ли да си представите как щяхте да постъпите, ако откриете лек за рака или имате разрешение на проблема със световния глад? Какво щяхте да направите, ако знаете как да помогнете на икономиката и да се справите с безработицата в България? Би ли ви било срам от това? Определено не! Вие и аз веднага ще изтичаме и ще кажем на всички, които познаваме, че знаем отговора на някои от най-важните въпроси. Ние бихме били повече от щастливи да помогнем на хората да престанат да се мъчат и да изиграем ключова роля в това да превърнем света в едно по-добро място за толкова много хора.

Въпреки това евангелското послание е дори по-добро от откриването на лек против рака или от справянето със световния глад, защото говори за Божията сила, която носи спасение на всеки, който вярва. Това са най-добрите новини, защото светът отчаяно се нуждае от спасение – дори повече от нуждата от работа или здраве. И Бог е направил това известно, като е посочил и път за избавление. Всички ние сме мъртви поради греха си и заслужаваме вечно отделяне от святия и съвършен Бог. Но в Божията Блага вест ние сме водени към спасение, ние сме освободени от робството на греха, водени сме към вечен живот и сме помирени с Бога.

Павел обявява, че Евангелието носи спасение, понеже в него Божията праведност е разкрита за нас. В своя коментар върху тези стихове Джон Стот казва:

> *Праведността на Бога е праведната Божия инициатива, която поставя грешните право до себе си, като им дава праведност, която не е тяхна, а Негова. „Божията праведност“ е справедливото Божие оправдание за неправедния, неговия праведен начин за произнасяне на неправедните за праведни, в което едновременно демонстрира Своята праведност и ни дава правда. Той го е направил чрез Христос, Праведния, Който е умрял за неправедните... И го прави чрез вяра, когато Му се доверяваме и викаме към Него за милост.*[5]

Бог ни е поверил тази Блага вест, за да можем да имаме живот и за да имаме привилегията да я споделим със света около нас.

Евангелието

Ако Евангелието наистина е Благата вест на Бога, която носи спасение за всеки, е ясно, че ние трябва да станем хора на Евангелието. Ние трябва да сме хора, които го познават, живеят го и го прилагат на практика. Ние трябва да сме хора, които продължават да се учат и да учат другите на Евангелието. Но какво е това евангелско послание?

Слава Богу, Евангелието не е тайно послание, което трябва да бъде декодирано, а е написано ясно в страниците на Библията. В много отношения цялата Библия е историята на Божието спасение и ние се нуждаем от нея, за да разберем пълната тежест и красота на Благата вест. В същото време ние можем да обобщим това послание в няколко главни точки. През годините много хора са го правили и можете да видите най-популярните евангелски описания, които биха ни помогнали да познаваме и споделяме това послание в „Приложение 5: Евангелски илюстрации“. Всяка от тях съдържа тези общи фундаментални идеи:

Бог: Бог е свят, праведен и справедлив. Той е любящ и милостив. Всичко, което Той прави, е винаги в пълна хармония и съответствие с Неговата вечна природа. Бог е създал Вселената и всичко в нея и Той поддържа и управлява цялото творение с могъщество, мъдрост и любов. Той е създал света добър и е създал мъжете и жените, за да живеят в перфектна хармония с Него, един с друг и с останалото творение.

Хората: Ние сме създадени по Божия образ и да отдаваме слава на Бога, като отразяваме Неговата святост, любов и мир в света. Въпреки това ние отхвърлихме Божието управление в живота ни. Вместо да Му се доверим, ние Го опозорихме и не Му се подчинихме. Поставихме себе си на първо място. Резултатът от този грях и бунт беше разрушени взаимоотношения с другите и с Бога. Фактически цялото добро Божие творение понесе последиците от това, че ние отхвърлихме Бога. В края на краищата, нашият бунт и грях донесоха продължително състояние на срам и вина. Ние живеем

в духовна смърт, така че дори не можем да вършим доброто, което понякога имаме желание да правим и не можем да спасим себе си от тази ситуация. Като грешници, които са отхвърлили Божието управление и са съсипали Неговото творение, ние сме държани отговорни и един ден ще бъдем съдени за всичко, което сме направили или сме оставили ненаправено.

Христос: Макар че бяхме противници на Бога заради нашия грях и бунт, Той все още иска да ни спаси от духовната смърт и да ни заведе във вечен живот. По тази причина Той изпрати Своя Син да живее между нас. Той дойде да ни покаже какво означава да си напълно човек и да живееш в перфектно взаимоотношение с Бога и с другите. Нещо повече, Исус умря на кръст, като получи наказанието от Бога, което всички ние заслужавахме, и ни показа пътя към прошката. За нашия грях и бунт беше платено и ние повече не сме белязани от срам и вина. Той бе възкресен отново, победил смъртта, и може да ни води в живот в Своето царство. Това е животът, за който копнеем и за който сме били създадени. Той ни изпраща Своя Дух, за да можем да имаме сила да живеем в святост, праведност и любов.

Покай се и повярвай: Ние не трябва да спечелим спасението си в Христос. Фактически ние сме в пълна несъстоятелност да си помогнем. Това е безплатен и милостив дар от Бога, който ни се предлага: за мъже и жени, млади и стари, за хора от всеки етнос и култура, за богати и известни, както за бедни и безсилни, за добри и за лоши. Въпреки това Евангелието изисква някакъв отклик. Ние сме призовани да се покаем и да повярваме. Покаянието е действие на обръщане от стария начин на живот и всичките му привички към следване на Исус и превръщане в Негови ученици. По същия начин вярата е действие на доверие в лидерството на Исус, на слушане и подчинение на Неговото слово и ставане на Едно с Него. Ако правим това, ни е обещано да бъдем облечени с Христос, така че Неговата праведност се дава и на нас и ние ставаме Божии деца. Като се покаем и повярваме, ние ставаме духовно живи и ще бъдем възкресени към вечен живот, когато Христос се върне и ни въведе в новото Небе и Земя, където няма да има вече грях и неговите последици. Като се покаем и повярваме, на нас също така ни се дава задача да отидем в света и да споделим посланието на надежда и спасение с другите, за да може и те да имат живот.

Това е Благата вест, която сме призовани да споделяме, защото е Божия сила за спасение на всички. Това е също добра новина, с която сме призовани да живеем, за да можем да имаме живот. Като вършим това, ние ще станем хора, изпълнени с живот и любов. Тогава нашият живот ще бъде белязан от надеждата, която дава Евангелието и която е изложена на показ в нас. Тогава и само тогава ще „бъдете винаги готови да отговаряте (но с кротост и страхопочитание) на всеки, който ви пита за вашата надежда“ (I Петрово 3:15).

- Кои са начините (действията и практиките), които можете да продължите, за да сте в състояние на покаяние и вяра в Евангелието дори след като вече сте посветили живота си на Исус?

- Как бихте обобщили със свои думи посланието на тази глава? Как лично вие откликвате на това послание?

В отклик на Словото

Тихо време и духовни дисциплини

Евангелието не е нещо, с което просто се съгласяваме, но е нещо, към което всички сме призовани да живеем. Навсякъде, където е бил Исус, Той е призовавал хората: „покайте се и повярвайте в благовестието“ (Марк 1:15). Ние сме призовани в живот на ученичество, чрез което Исус със силата на Святия Дух ни учи и ни дава възможност да оставим старите навици и привички, които водят до смърт и да приемем животворния начин на живот, който дава Исус. Само когато напълно преживеем това, тогава ще можем да споделим Благата вест и с останалите.

Един от най-добрите начини, по които можем да научим да растем като Христови ученици и да опитаме Благата вест в собствения си живот е чрез духовните дисциплини. Това не са практики, които принуждават Бога да ни спаси или начин да заслужим спасението си, както някои погрешно смятат. По-скоро са дейности, които ни помагат да бъдем внимателни към Божията милост и спасението, което Той има за нас. Като упражняваме духовните дисциплини, ние се научаваме да внимаваме в Исус и Неговото водителство и ни се дава силата да се покаем и да вярваме. Също така в тези дисциплини ние сме поканени да познаваме Бога по-добре и да имаме дълбоко общение с Него.

Една от най-полезните дисциплини за това е Тихото време. То е период, който отделяме, за да общуваме с Бога. Това е време за изграждане на взаимоотношение с Бога и преживяване на Неговата любов, като се концентрираме върху Него и търсим да Го опознаваме. Често то включва време на молитва и хваление, Библейски прочит и размисъл. Ключът към Тихото време е да имаме взаимодействие с Бога, което ни позволява да Го слушаме и да споделяме с Него.

Прочетете повече за Тихото време и за другите духовни дисциплини в „Приложение 4: Духовни дисциплини“.

Посветете се на това – като духовни партньори да имате редовно Тихо време за следващия месец или да упражнявате някоя от другите духовни дисциплини. Всеки път, когато се срещате, отделяйте време да споделяте как израства взаимоотношението ви с Исус и как вие преживявате Благата вест.

Помислете върху следните въпроси:

- На коя духовна дисциплина се посвещавате, за да я използвате?

- Кога и как ще я упражнявате?

Празнуване на спасението

Като последователи на Исус, на нас ни е поверена Благата вест – най-добрата новина в целия свят. Бог ни е показал път към спасение и към вечен живот. Тази добра вест би трябвало да ни води към празнуване и благодарност. Фактически без истинско и редовно празнуване има реална опасност да забравим колко добро е Евангелието и милионите начини, по които Бог ни е благословил. Без празнуване и благодарност има опасност нашата вяра да се превърне в суха и безжизнена религия – такъв вид религия е лоша вест за нас и за света. От друга страна, ако ние празнуваме Божиите дела и

спасение в нашия живот, ние сме призовани да размишляваме върху истинската надежда, която имаме в него и ни се дава перспектива и издръжливост, за да можем да продължим да живеем своето спасение на дело в покаяние и вяра.

Ние често организираме партита, за да празнуваме рождени дни и специални поводи. Защо да не си направим парти, за да празнуваме добрината на Исус и Неговото Евангелие в нашия живот? Като духовни партньори може да поканите малка група приятели в дома на един от вас и да имате хвалебно парти. Дайте на всеки, който идва, възможността да сподели свидетелство, стих или песен в почит на Исус. Можете да отделите време да пеете или да се молите заедно. Също така бихте могли да четете псалми или свидетелства за Божията работа по света. Като на всяко добро парти споделете храна заедно или яжте любимата си торта. Ние трябва да се радваме в Господа и да празнуваме, защото „Той е най-високо прославен, когато сме най-доволни в Него.“ [6]

Схематични изложения на Евангелието

Павел казва: „Онова добро нещо, което ти е поверено, опази чрез Святия Дух, Който живее в нас“ (II Тимотей 1:14). На нас са ни поверени добрите новини за Исус и сме призовани да бъдем Христови свидетели в света чрез помощта на Святия Дух. Един от най-практичните начини, по които можем да направим това, е като бъдем подготвени да отговаряме на въпросите на хората, свързани с Благовестието. Ако се върнем отново към основния стих в тази глава, ще видим, че Петър ни казва, че винаги трябва да сме готови да отговаряме за надеждата, която имаме (I Петрово 3:15). За да помогна в това в „Приложение 5: Евангелски илюстрации“, съм събрал някои от най-популярните такива.

Прочетете това приложение и изберете една от илюстрациите, която намирате за най-полезна и ясна в начина, по който обяснява Евангелието на Исус. След това се редувайте да я споделяте с духовния си партньор и упражнявайте отговор на въпроса – каква е Благата вест за Исус. Приемете обратна връзка от духовния си партньор, за да научите какво е било най-полезно и ясно и дали има нещо, което не е особено ясно или може да бъде обяснено по-добре. Би било добре да продължите тази практика в различни ситуации и с други хора, за да можете да се подобрите и развиете като човек, който с лекота споделя Благовестието.

Молитва един за друг

Като идваме към края на тази глава, кажете кои са нещата, за които на практика сте благодарни? Кои са нещата, които чувствате, че Бог ви говори във връзка с Благата

вест? Споделете това с духовния си партньор. Споделете също така дали има други проблеми и ситуации в живота ви, за които бихте искали молитва в идните дни. След това се молете един за друг да бъдете хора, които живеят и споделят Благата вест. Планирайте да се молите един за друг редовно до следващата ви среща.

Небесни Татко, благодарим Ти за Благата вест! Благодарим Ти, че влезе в нашия разрушен свят, за да ни водиш към живот и спасение! Помогни ни да сме хора, които откликват, като живеят и вярват в Благовестието! Благодарим ти за това, че си ни поверил Евангелското послание и си ни дал силата да сме хора, които вярно и ясно го споделят с другите, за да може и те да имат живот в Тебе. Помогни ни да вършим това с вярност и дръзновение! Молим се в името на Исус и за Твоя слава! АМИН!

За по-нататъшно изучаване

За да погледнете по-дълбоко в темата за Евангелското послание, изучавайте следните пасажи:

Йоан 2:1–11, 4:43–54, 5:1–9, 6:1–5, 6:16–25, 9:1–41 и 11:1–46 – Седемте знамения на Исус в Йоан, които разкриват Неговата слава и спасение.
Деяния 2:14–39, 13:16–41, 17:22–31 – Други евангелски проповеди от книгата „Деяния на апостолите“.

---

[1] Willard, Dallas. *The Allure of Gentleness: Defending the Faith in the Manner of Jesus* (Harper Collins Publisher 2015): 25.

[2] Самият факт, че виждаме това като лоши новини е свидетелство, според К. С. Луис, че светът е създаден от добър Бог. Фактът, че имаме дълбок копнеж и жажда за справедливост, красота и мир, сочи към факта, че това трябва да е възможно и реално (Lewis, C.S. *Weight of Glory* (Harper One 2009):32-33).

[3] Думата „мир“ на еврейски, „*шалом*“, означава цялост във всеки аспект на живота и е точно обратното на разрухата, която преживяваме.

[4] Бар Капара учи: „До три дни [след смъртта] душата продължава да се връща в гроба, мислейки, че ще се върне [в тялото]; Но когато види, че лицето на човека се обезобразява, тя отпътува и го изоставя [тялото]“ (Цитирано в Whitacre, Rodney A. *John* (InterVarsity Press 1999):283).

[5] Stott, John R. W. *The Message of Romans: God's good news for the world* (InterVarsity Press 2001): 64.

[6] Piper, John. *Desiring God* (Multnomah Publishers Inc. 2003): 10.